

תרתי דסתר, דאם כבר הנחלתנו את השבת, מה טעם יש לבקש בלשון בקשה לעתיד והנחילנו וכו', הרי השבת הוא כבר מאז נחלה מקוימת. וגם כבר אמר' בגמ', ביצה (טז ע"א), (ועוד מקומות), מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, וזהו מ"ש ראו כי ה' נתן לכם את השבת. הרי שכבר ניתנה השבת לעם ישראל בעבר.

ואולי הכוונה בתפילת והנחילנו, כדי שההארה של קדושה ושל נשמה יתירה, שמופיעה ביום השבת על אישי ישראל, תמשיך להתקיים, ולא תסתלק ח"ו שמה יגרום החטא, וכמו שאמר הרוח של הדיבוק לר' אלי' דושניצר, מי שלא שמר שבת בעוה"ז, גם גיהנם שלו אין שובת בשבת, וע"ז מבקשים סייעתא דשמיא שמתנה ונחלה זו יהי' לה קיום גם להבא, וצ"ע.

בנוסח ישמח משה

יום ו' עש"ק יתרו תשנ"ט

בתפלת שחרית לשבת ישמח משה וכו' וכתוב בהם שמירת שבת. וצריך ביאור אמאי תפס לשון שמירה שהוא בלוחות האחרונות, ולא לשון זכירה זכירת שבת, כדאיתא בלוחות ראשונות זכור את יום השבת. ונראה, בדווקא נקט כך, דהנה לפני זה אומרים כליל תפארת בראשו נתת לו, והפירוש הוא קרני הוד שעל פני משה שראו עליו ברדתו מן ההר, והרי קרני הוד היו רק בירידה שניה עם הלוחות השניות, ומשו"ה שייך לומר רק "שמירת" שבת שזהו נוסח לוחות שניות, שמור את יום השבת לקדשו. וא"ת, זה גופא טעמא בעי אמאי לא עשו נוסח שיהי' מכוון על לוחות ראשונות, וי"ל דהא ראשונות נשברו, ושניות עדיפי.

והופע והנשא עלינו

מוצאי ר"ה תשע"ו

בתפילת מוסף ומפני חטאינו וכו' והנשא עלינו לעיני כל חי. הנה מבואר שדרגת קירוב זו של והנשא תהי' רק עלינו, דהיינו על עם ישראל, ולגבי שאר אומות העולם ג"כ יזכו להתקרבות, אך בגדר ראייה לראות את השכינה שעל ישראל.